

Братя Грим
Бигел Таралежа

Живял някога един селянин. Той бил много богат, но нямал деца. Мъката му била толкова голяма, че веднъж не издържал и казал на жена си:

– Омръзна ми хората да ме питат защо нямаме дете. Господ не е справедлив – даде ни толкова богатство, а не ни дари с дете. Искам да си имаме рожба, та дори таралеж да е!

Не минало много време и жената на селянина родила, ала рожбата ѝ била наполовина момче, наполовина таралеж. Когато го видяла, тя се разплакала и казала на мъжа си:

– Видя ли какво направи? Ти поиска таралеж и Господ ни дари с таралеж. Как ще го гледам? Как ще го кърмя? Как ще го повивам?

– Не се тревожи – отговорил селянинът. – Все ще го отгледаме, ще му постелем слама до огнището, ще го храним с козе мляко. Кой знае, може да ни донесе щастие.

Те постлали слама, сложили момченцето край огнището, хранили го с козе мляко, а то лежало и не помръдвало. Кръстили го Бигел.

Минали години. Бигел лежал все така върху сламата и нищо не правел.

Един ден баща му тръгнал на пазар. Тогава Бигел казал:

– Татко, купи ми свирка.

– Добре, сине – отговорил бащата, и много се зарадвал, че Бигел вече няма да лежи и поне ще свири.

Като се върнал от пазар и дал свирката на сина си, той започнал да свири, а после казал:

– Татко, искам да заведеш петела да го подковат.

– Защо? – попитал бащата.

– Защото ме чака дълъг път – отговорил Бигел. – Ще отида чак в горите Тилилейски и никога вече няма да се върна тук. Нито някой ще ме вижда, нито аз ще виждам някого. Ще ми дадеш няколко свини и две-три магарета. Ще ги паса и ще свирия със свирката. Искам да живея така, че да не преча на никого.

Селянинът дал на сина си всичко, което пожелал. Бигел яхнал петела, целунал ръка на баща си и тръгнал на път. Вървял, вървял и стигнал до една гъста гора. Край гората седяла старица и плачела.

– Защо плачеш, бабо? – попитал Бигел.

– Много съм болна, синко – отговорила старицата. – Не мога да ходя, а съм и много жадна. Седя под това дърво и чакам да падне едничката круша, която е останала на него. С нея ще си утоля жаждата.

Тогава Бигел пришпорил петела, литнал с него на дървото,

откъснал крушата и я дал на старицата.

– Благодаря ти синко. Ти ми спаси живота и затова ще ти се отблагодаря. От днес нататък тази гора ще бъде твоя. Само ти ще знаеш пътеките ѝ, само ти ще ядеш от плодовете в нея, само ти ще пиеш вода от бистрите извори. А един ден ще отидеш при най-красивата принцеса на света. Тогава ще трябва да накараш някой да изгори бодлите ти. Много ще те боли и ти ще плачеш, но ако принцесата пролее дори една сълза от състрадание към теб, ще се превърнеш в прекрасен момък и ще живееш щастливо в царски дворец.

В този миг старицата изчезнала, а Бигел тръгнал с петела из гората. Като стигнал до едно високо дърво, петелът хвъркнал и оставил Бигел на един клон. Момчето извадило свирката и започнало да свири, а животните, които взел със себе си, кротко пасели наоколо. Когато Бигел огладнял, петелът го свалил от дървото и го завел на една поляна, пълна с хубави, сочни ягоди. Той хапнал, пийнал вода от едно бистро изворче и отново яхнал петела.

Така Бигел заживял в гората и бил много щастлив.

Минали дни, месеци, години. Бигел свирел, пасял стадото си, ядял сочни ягоди и пиел бистра вода от изворите.

Веднъж някакъв цар, който бил на лов в гората, се загубил. Вървял три дни и три нощи, но не можал да намери пътя. На четвъртия ден чул далечна мелодия и тръгнал към мястото, откъдето идвала тя. Скоро стигнал до голямото дърво, в чиито клони седял Бигел. Царят погледнал нагоре, видял момчето и петела и извикал:

– Хей, момко! Какво правиш на това дърво?

– Свирия – отговорил Бигел. – Свирия и наглеждам стадото от високо.

– Аз съм царят. Дойдох тук на лов, но се загубих. Вече четвърти ден скитам из гората и не мога да намеря пътя. Не можеш ли да ми помогнеш?

– Ще ти покажа пътя – казал Бигел, – но трябва да ми обещаеш, че ще ми дадеш това, което ще срещнеш най-напред в двореца. Освен това искам да напишеш обещанието си на лист хартия.

„Това бодливо човече сигурно не може да чете – помислил си царят. – Ще напиша каквото и да е, а то ще ми покаже пътя.“ – Той извадил хартия и написал няколко думи.

– Ето моето обещание – казал царят. – А сега ми покажи пътя.

Бигел взел листа и съпроводил царя до края на гората.

Когато царят се прибрал в двореца жив и здрав, дъщеря му изтичала да го посрещне.

– Добре дошъл, татко! Защо се забави толкова?

– Изгубих се в гората. Щях и досега да стоя там, ако едно чудновато момче не ми бе помогнало да намеря пътя. То пожела да му обещава, че ще му дам това, което ще срещна най-напред в двореца.

– И ти обеща ли му, татко? – попитала принцесата. – Значи ще дадеш мен на това бодливо момче?

– И обещах, и не обещах. То не знае да чете, а аз написах: „Това, което срещна най-напред, за нищо на света няма да го дам.“

– Добре си направил, татко. Иначе как щях да живея с това странно същество?

– Нека да не говорим вече за това – казал царят. – Ще заповядам на моите стражи, ако видят момчето, да го убият.

През това време Бигел свирел, ядъл ягоди, пиел бистра вода и се радвал на стадото си, което от ден на ден ставало все по-многобройно.

Ала веднъж друг цар се загубил в гората. Той обикалял девет дни и девет нощи, а на десетия ден чул далечна мелодия. Тръгнал към мястото, откъдето идвали звуците, и стигнал до високото дърво. Погледнал нагоре, видял Бигел и петела и попитал:

– Хей, момче, можеш ли да ми покажеш пътя за моето царство? Ще те възнаградя богато.

– Мога, царю, но трябва да ми обещаеш, че ще ми дадеш това, което ще срещнеш най-напред в двореца.

– Добре – съгласил се царят. Написал обещанието си на един лист, както момчето желало, и му го дал. Бигел слязъл от дървото и показал пътя на царя. Царят се прибрал жив и здрав в двореца. Щом го видяла, дъщеря му изтичала да го посрещне.

– Защо се забави толкова, татко? – попитала тя. – Да знаеш колко плаках за теб! Но сега се радвам, че се върна при мен.

Царят погалил нежно дъщеря си и казал:

– Не бързай да се радваш, дъще. Изгубих се в една гора. Девет дни не можах да намеря пътя. На десетия ден едно чудновато момче – наполовина човек, наполовина таралеж – ме изведе от гората. За благодарност трябваше да му обещава това, което поиска от мен.

– Какво е то? – попитала принцесата.

– Това, което най-напред ще срещна в двореца.

– Ти обеща ли му, татко?

– Да, обещах. Иначе щях да загина в гората. Мъчно ми е, че ще трябва да те дам на това бодливо човече.

– Щом си обещал, ще отида – отговорила принцесата.

Царят заповядал на стражите, ако бодливото момче дойде в двореца, да го посрещнат както подобава.

Минали много години. Един ден Бигел решил да се върне в бащиния си дом. Закарал стадото в селото, раздал животните на хората, дал няколко свини и магарета на баща си и казал:

– Татко, заведи петела да го подковат отново, защото ме чака дълъг път. Ще замина завинаги и никога няма да се върна.

Подковали петела, Бигел го яхнал и тръгнал по широкия свят. Най-напред отишъл в двореца на първия цар. Щом стигнал до портите, стражите започнали да стрелят срещу него. Ала Бигел пришпорил петела, той хвъркнал над високата стена, кацнал на прозореца на царските покои и започнал да кукурига. А Бигел се провикнал:

– Царю, дай ми това, което ми обеща! Ако не изпълниш обещание-то си, ще умреш – и ти, и твоята дъщеря!

Царят се уплашил. Извикал принцесата и ѝ казал:

– Дъще, този човек не се шегува. По-добре е да отидеш при него. Ще се престориш, че си няма – каквото и да те попита, ще мълчиш. Той ще си помисли: „Защо ми е жена, която не може да говори?“ и ще те остави на мира.

Принцесата се съгласила. Облякла разкошна сватбена рокля, взела със себе си много придворни и слуги и седнала в каляската. Бигел седнал до нея заедно с петела. Сбогували се с царя и потеглили. По пътя Бигел попитал:

– Мъчно ли ти е за баща ти?

Но тя не отговорила. Преструвала се, че е няма. Като изминали половината път, Бигел я попитал отново:

– Принцесо, ти сама ли пожела да дойдеш с мен или баща ти те на-кара насила?

Принцесата пак не отговорила.

Вечерта Бигел за трети път попитал принцесата:

– Ти ли си най-хубавата принцеса на света?

Тя не казала нито дума. Бигел разбрал, че се преструва и казал:

– Благодаря ти, Господи! Най-после намерих жена каквато търсех. Ако беше проговорила, още по средата на пътя щях да я върна на баща ѝ.

Царската дъщеря се усмихнала и каза:

– Аз само се преструвам. Не съм няма.

Тогава Бигел разкъсал булото ѝ и я набол с острите си бодли. После яхнал петела и литнал над каляската.

– Който се преструва, това му се пада! – провикнал се той и изчезнал.

Царската дъщеря се върнала в двореца толкова засрамена и така издраскана, че дълго време не можела да се покаже пред хората. В това време Бигел се отправил към двореца на втория цар, на когото помогнал да излезе от гората. Щом пристигнал, стражите му се поклонили и го завели при своя господар. Там била и царската дъщеря. Като видяла Бигел, тя се изплашила, но се съгласила да тръгне с него. А сърцето на Бигел затуптяло от радост, защото разбрал, че това е най-красивата принцеса на света, за която му разказвала болната старица. Той се поклонил на царя и на царската дъщеря и казал:

– Добър ден, царю. Добър ден, прекрасна принцесо.

– Добре дошъл в двореца – отговорил царят. – Идваш да си получиш обещаната награда, нали? Ето моята дъщеря. Срецах най-напред нея, когато се върнах. Готова е да дойде с теб. Още утре ще направим сватбата.

Бигел пак се поклонил и казал:

– Благодаря ти от сърце, царю, но преди това искам да поговоря само с теб.

Царската дъщеря излязла и Бигел казал:

– Царю, постави довечера четирима стражи пред вратата на стаята, в която ще спя, и нареди да запалят буен огън. Когато си легна, ще сваля таралежовата кожа. Стражите трябва бързо да я вземат и да я хвърлят в огъня. Това ще ми причини ужасни болки и аз ще викам, ще плача, но те не трябва да ми обръщат внимание, докато не изгори и последната игличка.

Царят обещал да изпълни молбата на Бигел.

Вечерта Бигел отишъл в стаята, свалил таралежовата кожа и я оставил на пода. В този миг стражите се втурнали вътре, грабнали кожата и я хвърлили в буйния огън. Бигел започнал да вика и да се мята в леглото. Дошли придворни и слуги, за да видят какво става. Дошла и принцесата. Като видяла как Бигел се мъчи, тя се разплакала от жалост. Изведнъж Бигел престанал да крещи и станало чудо – преобразил се в красив момък. Принцесата се зарадвала и го прегърнала. На следващия ден направили сватбата. Царят бил толкова щастлив, че подарил на младоженеца цялото си царство.

Ала Бигел не забравил своите родители. Повикал ги в двореца и всички заедно заживели весело и честито.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2476>]